

РЕШЕНИЕ

№ 15141

гр. София, 05.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 24.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **11412** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 АПК, вр. чл. 85 от Закона за убежището и бежанците.

Делото е образувано по жалба от служебно назначен адвокат Л. Д., от името на О. Д. Х. – гражданин на С., непридружен непълнолетен, против издадено от председателя на Държавна агенция за бежанците при МС РЕШЕНИЕ № 10782,8/14.10.2024 г., с което е отказано предоставяне на чужденеца, на международна закрила.

В съдебно заседание жалбоподателят, навършил пълнолетие на 05.01.2025 г. не се яви. Яви се назначеният от председателя на Националното бюро за правна помощ с Решение № 1651/98.08.2024 г. (л. 12 от делото), на основание чл. 25, ал. 1 ЗУБ адвокат Л. Д., която: поддържа жалбата; представя медицинска епикриза, служебна бележка от изпълнителния директор на „И По Си сълюшън“ АД и трудов договор от 95.02.2025 г., в подкрепа на доводите, че кандидатът за закрила следва да получи такава в Р. България.

Ответникът, посредством юрисконсулт оспорва жалбата, с доводи за законосъобразност на оспорваното решение. Представя справка от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, относно С., с входящ номер от 14.03.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след анализ на писмените доказателства, съдържащи се в делото, както и на становищата на страните, приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Административното производство, приключило с оспореното Решение № 10782/14.10.2024 г. е във връзка с подадена на 05.08.2024 г. от О. Д. Х.- гражданин на С. молба за закрила, Чужденецът се представил с посочените имена, като гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място]

- С., с народност арабин, вероизповедание мюсюлманин, сунит, неженен. След подаване на молбата за закрила чужденецът, идентифициран като непридружен непълнолетен е бил съответно регистриран, като е образувано административно производство за разглеждането на молбата. Според разпоредбата на чл. 25, ал. 3, т. 3, вр. ал. 1 ЗУБ представителят на непълнолетния чужденец, търсещ или получил международна закрила, до навършване пълнолетие на лицето има и правомощието да изпълнява ролята на процесуален представител, във всички производства пред административните и съдебните органи. В този случай задължително се прилага и чл. 15 от Закона за закрила на детето (ЗЗД). В случая ответникът се е съобразил с относимите норми на чл. 15 ЗЗД, а за целите на съдебното производство (чл. 15, ал.ал. 3-6 ЗЗД) Съдът, макар жалбоподателят да е навършил пълнолетие на 05.01.2025 г. реши да изиска и прие Социален доклад (л. 102) от 16.12.2024 г., подписан за директор на Дирекция „Социално подпомагане“ - „К. село“, [населено място]. С доклада е изразено становище, че в интерес на непълнолетния е да получи закрила от РБ.

Представената от непълнолетния чужденец „бежанска история“, така както е отразена в протокола за проведено интервю (л. 33) и в оспорваното решение, е следната: напуснал С. в края на м. 08.2024 г., заедно със свой пълнолетен брат и на 02.08.2024 г. преминал границата с РБ, но брат му бил задържан и върнат в Турция; година и седем месеца преди това отново направил опит за нерегламентирано влизане в България, но след задържане от граничните полицаи бил върнат в Турция и от там – обратно в С.; решението да напусне С. било взето от него, но семейството му се съгласило; живял в [населено място], където понастоящем е майка му и две от сестрите му, като родителите му са разведени;. Не е съобщил: да е имал проблеми в страната на произход, свързани с неговата етническа или религиозна принадлежност; да е бил насилван, заплашван или изтезаван; да е арестуван и осъждан; да е бил политически ангажиран. Изразил е опасения, че ако се завърне в С. ще бъде задържан и вкаран в затвора или ще бъде принуден да се сражава.

Данните от интервюто и „бежанската история“ са обсъдени, и са анализирани подробно от председателя на ДАБ, който е изложил мотиви, че по отношение търсещия закрила не са налице материалноправните основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ. Обстановката в С. е разгледана и анализирана подробно, в контекста на предоставени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ справки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че подадената на 13.11.2024 г. жалба от пряко засегнатото лице, дефинирана като такава против решението като цяло, е процесуално допустима, но по същество е неоснователна.

За да отхвърли молбата за закрила, ответникът от една страна е приел, че в хода на производството не са установени факти, които да обуславят необходимост от предоставяне на закрила, както и че общата обстановка в С. сама по себе си не дава основание да се приеме конкретно, по отношение на жалбоподателя страх от преследване, а от друга, че изтъкнатите от молителя причини са извън предметния обхват на ЗУБ. Според „Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец“, на службата на ВКБООН за бежанците кандидатът следва да представи основателни причини, защо лично се опасява от преследване, което молителят в настоящия случай не прави, защото не изтъква никакви лични опасения от преследване. Председателят на ДАБ се позовава и на норми от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, от 29.04.2004 г. според които „актове, считани за преследване, по смисъла на чл. 1А от Женевската конвенция: а) трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повторения си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на чл.15, § 2 от Европейската конвенция за защита правата на човека и

основните свободи или б) трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да се засегне индивида по начин, сравним с посоченото в буква а)“. Твърдяното от чужденеца нежелание да се сражава е оценено като недостатъчна и неоснователна причина за предоставяне на закрила. Ответникът е разгледал конкретно и положението в областта Х., като коректно е цитирал: съдържащите се официалните справки данни за нестабилната ситуация със сигурността, свързана с регистрирани през периода 01.08.2022 г. – 28.07.2023 г. инциденти на насилие срещу цивилни; разделянето на провинцията, на зони на влияние. Прието е обаче от ответника липса на основания да бъде направен извод за „безогледно насилие“. Ответникът е изложил и нарочни мотиви, съобразявайки статуса на О. Д. Х. – непридружен непълнолетен към датата на постановяване на решението, както и нормите на чл. 6а ЗУБ, и на Закона за закрила на детето. Приел е, че: „в социалния доклад не се откриват: преки и непосредствени рискове за физическото, психическото, нравственото, интелектуалното и социално развитие на детето и няма данни основните му права да са нарушени; данни, които да сочат, че връщането в родината противоречи на висшия интерес на детето; причини от икономически характер не може да обосноват извод за охраняване „висшия интерес на детето“, като в С. ще бъде гарантирана неговата идентичност, ще поддържа отношения с близките си.

Съдът приема, че Решение № 10782/14.10.2024 г. е постановено от компетентен административен орган, след законосъобразно проведено административно производство по общия ред, в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни разпоредби на ЗУБ. Не са налице твърденията от името на оспорващия пороци на същото. Решението е постановено на основание чл. 75, ал. 1, т.т. 2, 4 ЗУБ, като са съобразни и изискванията, въведени с разпоредбите на ал. 2, ал. 3, както и специалните норми, касаещи непридружени непълнолетни лица, търсещи международна закрила.

Според чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Макар нормите на ал. 2 и на ал. 3 от чл. 8 да дават възможност за по – широко тълкуване на понятието „преследване“, по смисъла на ал. 5, то (преследването) следва да бъде на основата на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Наличието на такива обстоятелства не се твърди в представената от чужденеца версия за причините да напусне страната си. Липсват каквито и да било доказателства, въз основа на които да бъде направено обосновано предположение за това, че в С. жалбоподателят О. Д. Х. и/или неговите родители и близки са били подложени на преследване, или са били обект на негативно отношение. В този смисъл, не са налице основания за предоставяне статут на бежанец. Предоставянето на хуманитарен статут от друга страна е предпоставено (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) от наличие на принуда върху чужденеца да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Алинея втора на чл. 9 уточнява, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на чл. 15 от Директива 2011/95/ЕС на ЕП и на Съвета, от

13.12.2011 г., „относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила“. Чл. 15 (букви „а“, „б“, „в“) определя, кои посегателства следва да се считат за тежки. Чл. 4, §§ 1 и 2 от Директивата пък определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, предходните му молби за убежище, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Начинът на оценяване на фактите и на предоставените доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4. Съдът приема, че ответникът е положил усилия да оцени фактите и обстоятелствата. Той обосновава е приел, че твърденията на молителя не са подкрепени с доказателства. В този случай, според § 5, когато определени аспекти от молбата за закрила не са подкрепени от документи и други доказателства, може да не бъде изисквано потвърждаване (може да бъде прието, че бежанската история е достоверна), но само ако са изпълнени едновременно следните пет условия: а) молителят реално е положил усилия да обоснове своята молба; б) всички относими елементи, с които молителят разполага, са били представени и е било дадено задоволително обяснение за липсата на останалите доказателствени елементи; в) декларациите на молителя са преценени за свързани и достоверни и те не противоречат на известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации; г) молителят е представил молбата си за международна закрила във възможно най-ранния момент, освен ако молителят може да посочи определени причини за това, че не го е направил; д) общата достоверност на твърденията на молителя е могла да бъде установена. След като ответникът обаче е приел, че тези твърдения са неоснователни, основанията по б.б. „в“ и „д“ не са налице. По тази причина фактите и обстоятелствата не може да бъдат тълкувани в полза на търсещия закрила. Мотивирани и съответстващи на материалноправните норми на ЗУБ са изводите, че причините, изтъкнати от търсещия закрила са неоснователни, с оглед предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен такъв. Така, относно О. Д. Х. не може да бъде прието, че: съществува реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ и по смисъла на чл. 15 от Директивата. Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила. В настоящия случай не е установено, по отношение на молителя да е съществувала реална опасност, която да е била повод за напускането на С.. Ответникът правилно е приел, предвид изложената по време на интервютата бежанска история, че чужденецът не се позовава на причини от хуманитарен характер.

Новопредставената от ответника Справка, рег. № МД-02-159/14.03.2025 г. сочи, че: според бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН, от 7 март 2025 г. към 6 март 2025 г. около 301 967 души са се завърнали в С. през съседни държави от началото на декември 2024 г. - Турция, Л., Й., И. и Е., както и лица извън посочения регион, които също се завръщат; ново,

широкомащабно проучване на намеренията, проведено от ВКБООН, REACH и Клъстера за координация и управление на лагери: един милион вътрешно разселени лица, живеещи в лагери и обекти в С. С. възнамеряват да се завърнат в районите си на произход, в рамките на една година, 600 000 от тях дори преди края на лятото; освен това, считано от 27 ноември 2024 г. и въз основа на най-новите данни на ВКБООН и О., от 26.02. 2025 г. 885 294 вътрешно разселени лица са се завърнали по домовете си; има данни за широка мрежа от услуги, обществени центрове, които предоставят помощ и съдействие на завръщащите се лица, като има инициативи за възстановяване на повредени домове, разпределение на селскостопански субсидии, подкрепа на образованието и други; в статия на BBC News, от 09.03.2025 г. се посочва, че временният лидер на С. А. ал Ш. обещава да потърси отговорност на всеки, замесен в нараняване на цивилни; на 02.03.2025 г., съгласно изявление на сирийското президентство новите власти в С. обявяват сформирането на седемчленен комитет за изготвяне на конституционна харта за управление на прехода към демокрация; президентството обявява сформирането на „комисия от експерти“, включваща и две жени, натоварена с изготвянето на „конституционната декларация, която регулира преходната фаза“ в С.. Доколкото личната бежанска история на жалбоподателя не съдържа данни, сочещи на основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, по отношение на него не са налице основанията по чл.8 и чл. 9 ЗУБ. Твърденията на жалбоподателя за опасения, че е възможно да бъде мобилизиран в Армията Съдът, в контекста на чл. 4, §§ 1 и 2 от Директива 2011/95/ЕС преценява като неустановени и недоказани. В С. военната служба по време на режима на Б. Ал-А. е била задължителна и дезертирането се считало за криминално престъпление, но не и за преследване, според Наръчника на ВКБООН за процедури и критерии, за определяне статут на бежанец. Чужденецът е декларирал, че е политически неангажиран и не доказва, нежеланието му да служи в армията, да е по причина на негови религиозни разбирания. Твърденията на жалбоподателя за опасения, че в С. ще бъде „вкаран в затвора“ или ще бъде принуден да се сражава Съдът, в контекста на чл. 4, §§ 1 и 2 от Директива 2011/95/ЕС преценява като неустановени и недоказани. В С. военната служба по време на режима на Б. Ал-А. е била задължителна и дезертирането се считало за криминално престъпление, но не и за преследване, според Наръчника на ВКБООН за процедури и критерии, за определяне статут на бежанец. Чужденецът е декларирал, че е политически неангажиран и не доказва, нежеланието му да служи в армията, да е по причина на негови религиозни разбирания. Водим от гореизложените мотиви и на основание чл. 172 АПК, чл. 85, ал. 4 ЗУБ, Административен Съд С. – град, 14^{-ти} състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от О. Д. Х. – гражданин на С., против издадено от председателя на Държавна агенция за бежанците при МС РЕШЕНИЕ № 10782,8/14.10.2024 г., с което е отказано предоставяне на чужденеца, на международна закрила.

Съдебното решение подлежи на касационно обжалване пред ВАС, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

